

ЈАВНО КОМУНАЛНО ПРЕДУЗЕЋЕ
ЗА ЈАВНЕ ГАРАЖЕ И ПАРКИРАЛИШТА
„ПАРКИНГ СЕРВИС“
Број: 8028-11
Датум: 07 NOV 2023
Београд

Република Србија
Регулаторно тело за електронске
комуникације и поштанске услуге
Београд

БРОЈ: 1-01-34900-12/23-7

ДАТУМ: 01-12-2023

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
РЕГУЛАТОРНА АГЕНЦИЈА ЗА
ЕЛЕКТРОНСКЕ КОМУНИКАЦИЈЕ И
ПОШТАНСКЕ УСЛУГЕ

РАТЕЛ

11000 Београд

Ул. Палмотићева бр. 2.
ПАК 106306

Предмет: Јавне консултације - Мишљење о Нацрту „Правилника о начину обављања делатности електронских комуникација по режиму општег овлашћења“ и спорна питања у вези са применом новог Закона о електронским комуникацијама и будућег Правилника о обавезама оператора услуга са додатом вредношћу

Поштовани,

Разматрајући предложени Нацрт „Правилника о начину обављања делатности електронских комуникација по режиму општег овлашћења“ достављамо следеће мишљење:

- ✓ Да постоји неусаглашеност одредбе члана 4. тачка 87) Закона о електронским комуникацијама и одредбе члана 2. тачке 21) Правилника - појмовно одређење „услуге са додатом вредношћу“, односно да је Правилником проширена дефиниција појма „услуге са додатом вредношћу“ у односу на дефиницију која је утврђена Законом. Мишљења смо да је нужно претходно изменити и допунити одредбе прописане Законом које се односе на „услуге са додатом вредношћу“ (проширити појмовно одређивање/дефинисање „услуге са додатом вредношћу“), а тек затим доносити одговарајућа подзаконска акта;
- ✓ Да се одредбом члана 2. тачке 21) Правилника о начину обављања делатности електронских комуникација по режиму општег овлашћења, разрађују одредбе које су предмет другог подзаконског акта – „Правилника о обавезама оператора услуга са додатом вредношћу“.

Образложење

У Нацрту „Правилника о начину обављања делатности електронских комуникација по режиму општег овлашћења“ (Правилник) у образложењу појединих решења наведено је између осталог: „Структура Правилника заснована је на условима из члана 40. Закона о електронским комуникацијама (Закон), при чему се водило рачуна да се у Правилнику не понављају Законом прописани ставови, као и да се не разрађују

одредбе које су предмет других подзаконских аката.“ Мишљења смо да се у Нацрту Правилника нису доследно применили наведени критеријуми из образложења.

Наиме, одредбом члана 4. тачка 87) Закона, прописано је: „Поједини појмови употребљени у овом Закону имају следеће значење: 87) услуга са додатом вредношћу је услуга која се пружа путем јавних комуникационих мрежа и услуга уз коришћење посебних бројева или кодова из плана нумерације које се тарифирају на посебан начин, а у сврху прибављања унапред одређених додатних садржаја и/или услуга;“

Појам услуге са додатом вредношћу употребљен је и ближе разрађен одредбама Закона и то: чл. 133. (услуге са додатом вредношћу); 138. ст. 5. (рачун и детаљна спецификација рачуна); чл. 153 ст. 6. (обрада података о локацији); и чл. 169. ст. 1. тач. 37. (казнене одредбе).

Сходно одредби чл. 133. став 2. Закона, Регулатор посебним „Правилником о обавезама оператора услуга са додатом вредношћу“, ближе уређује обавезе оператора који преноси услуге са додатом вредношћу и пружаоца услуга из става 1. овог члана, нарочито у погледу оглашавања услуга, услова почетка и престанка пружања услуга са додатом вредношћу крајњем кориснику, начина обрачуна и наплате услуга, начина обраде података о личности, података о саобраћају и података о локацији, контроле недозвољеног садржаја и решавања приговора, водећи нарочито рачуна о заштити интереса крајњих корисника.

Поред напред наведеног, одредбом члана 2. тачка 21) Нацрта „Правилника о начину обављања делатности електронских комуникација по режиму општег овлашћења“, прописана је шира дефиниција појма „услуге са додатом вредношћу“ од дефиниције која је утврђена Законом, и то у подвученом делу текста, како следи:

„21) Услуга са додатом вредношћу је услуга која се пружа преко јавних електронских комуникационих мрежа и јавних електронских комуникационих услуга уз коришћење посебних бројева или кодова из плана нумерације и/или апликација, а које се наплаћују преко рачуна за електронске комуникационе услуге. То су услуге које се тарифирају на посебан начин, а у сврху прибављања унапред одређених додатних садржаја и/или услуга.“

Наиме, додато је да се услуге са додатом вредношћу пружају уз коришћење „апликација“, када се те услуге наплаћују преко рачуна за електронске комуникационе услуге, што до сада није био случај, при чему се поставља питање шта се подразумева под појмом „апликација“, која није појмовно одређена, ни дефинисана Законом.

Надаље, ово би се могло тумачити да се пружаоцем услуга са додатом вредношћу сматрају и они привредни субјекти који врше наплату својих услуга коришћењем „апликација“, када се те услуге наплаћују преко рачуна за електронске комуникационе услуге.

Мишљења смо да је нужно претходно изменити и допунити одредбе прописане Законом које се односе на „услуге са додатом вредношћу“ (проширити појмовно одређивање/дефинисање „услуге са додатом вредношћу“), а тек затим доносити одговарајућа подзаконска акта којима се само ближе прописују услови за примену законом дефинисаних института.

Такође, у Нацрту Правилника, појам „услуге са додатом вредношћу“ употребљен је једино у одредби чл. 11. став 1. тач. 13. која гласи:

„Лице које намерава да обавља делатност електронских комуникација по режиму општег овлашћења, дужно је да испуни услове прописане Законом, подзаконским актима, другим прописима, српским, европским и међународним стандардима који регулишу: 13) услуге са додатом вредношћу.

Из напред наведеног, по нашем мишљењу недвосмислено проистиче да појмовно одређење „услуге са додатом вредношћу“ не треба да буде предмет „Правилника о начину обављања делатности електронских комуникација по режиму општег овлашћења“, већ Закона, а затим и посебног „Правилника о обавезама оператора услуга са додатом вредношћу“ у делу који се односи на ближе уређује обавезе оператора који преноси услуге са додатом вредношћу и пружаоца услуга из става 1. овог члана, нарочито у погледу оглашавања услуга, услова почетка и престанка пружања услуга са додатом вредношћу крајњем кориснику, начина обрачуна и наплате услуга, начина обраде података о личности, података о саобраћају и података о локацији, контроле недозвољеног садржаја и решавања приговора, водећи нарочито рачуна о заштити интереса крајњих корисника.

У наставку овог дописа желимо да укажемо на спорна питања у вези са применом новог Закона о електронским комуникацијама и која би требало узети у обзир приликом израде подзаконског акта - Правилника о обавезама оператора услуга са додатом вредношћу, како следи:

Приликом процене услова на страни пружаоца услуга ЈКП „Паркинг сервис“ Београд, као оператора услуга са додатом вредношћу, морају се узети у обзир све специфичности које произилазе из обављања комуналне делатности од општег економског интереса од стране овог Предузећа, које је и основано од стране града управо за обављање комуналне делатности управљања јавним паркиралиштима, одредби секторског закона – Закона о комуналним делатностима, Одлуке о јавним паркиралиштима на територији града Београда и др. подзаконских прописа којима је регулисана ова област, укључујући и Закон о заштити потрошача, које је Предузеће у обавези да примењује, као и прописе о заштити података о личности и информационој безбедности.

- Наиме, сходно одредбама Закона о комуналним делатностима и Одлуке о јавним паркиралиштима, проистиче:
  - да је комунална услуга паркирања на општим јавним паркиралиштима утврђена као услуга од општег економског интереса;
  - да није прописано обавезно закључење појединачних уговора између вршиоца и корисника комуналних услуга, јер крајњи корисник комуналне услуге није познат (није познат ни један лични податак о кориснику услуге, ни број телефона са кога је послат СМС);
  - да је Предузећу позната једино регистарска ознака возила (регистрованих на територији РС и регистрованих изван територије РС) за које се плаћа паркирање путем СМС-а (која сама по себи није податак о личности);
  - да плаћање паркирања путем СМС-а, није посебна комунална услуга, већ само један од начина плаћања комуналне услуге паркирања (остали начини су: куповином карте на продајном месту, код контролора или мобилном апликацијом, по истој цени без обзира на начин плаћања);

-да се одлука о јавним паркиралиштима непосредно примењује на све уговорне односе Предузећа, као вршиоца комуналне делатности са корисницима комуналних услуга, као општи услови пословања, а с обзиром да није предвиђено закључење појединачних уговора између вршиоца и корисника комуналних услуга, сматра се да је уговорни однос настао започињањем коришћења комуналне услуге;

-да обавезе корисника комуналне услуге, укључујући и плаћање цене, настају започињањем коришћења комуналне услуге, и када се она користи супротно прописима којима се уређује та комунална делатност.

- Правилником („Сл. гласник РС“ бр. 76/11 и 91/11) који је претходио доношењу Правилника о обавезама оператора услуга са додатом вредношћу („Сл. Гласник РС“ бр. 126/20) било утврђено да се **не сматра услугом са додатом вредношћу плаћање услуга паркинга**, банкарских и сличних услуга, у складу са прописима којима се уређује предметна област односно облигациони односи, **преко телефонског рачуна, ако се плаћање може обавити на други начин.**

Овим путем предлагемо да се врати решење из претходног Правилника, приликом доношења новог Правилника о обавезама оператора услуга са додатом вредношћу, у складу са чланом 173. Закона о електронским комуникацијама, чиме би се практично брисала одредба чл. 8. тачка 10. сада важећег Правилника из 2020. године: „Услуге у смислу овог правилника могу бити: 10) паркинг сервис“. Мишљења смо да је овај предлог основан, имајући у виду сва спорна питања наведена у овом допису. Наиме, одредбом члана 173. Закона, прописан је рок од 18 месеци за доношење подзаконских аката од стране РАТЕЛ-а, рачунајући од дана ступања на снагу Закона.

Нејасно је која је то промена усвојила усвајање потпуно супротног решења у новом Правилнику о обавезама оператора услуга са додатом вредношћу у односу на претходно важећи Правилник о обавезама оператора услуга са додатом вредношћу („Сл.г.л. РС“; бр. 76/11 и 91/11) који је важио до новембра 2020, дакле пуних 9 година, који је децидно искључивао услугу паркирања из услуга са додатом вредношћу, управо полазећи од чињенице да је у питању услуга која представља чист облигационо правни однос између даваоца и корисника услуга и да се та услуга може платити и на други начин (чл. 8.ст.2.), а да се при томе, нити одредбе Закона о електронским комуникацијама, нити услови за пружање услуге м-Паркинга, нису мењале.

- Одредбе прописа из области електронских комуникација које се односе на услуге са додатом вредношћу и обавезе Оператора услуге, су у директној супротности са обавезама које ЈКП „Паркинг сервис“ Београд има као вршилац комуналне делатности од општег економског интереса и условима који су

секторским законом и подзаконским прописима утврђени као општи услови за обављање комуналне делатности, како за самог вршиоца комуналне делатности тако и за крајње кориснике његових услуга као потрошача.

Достављено:

- Наслову
- Министарству информисања
и телекомуникација, Париска бр. 7
Београд
- Служби за правне послове
- Служби за информационе технологије
- Писарници